

အိန္ဒိယ

လက်ခေါက်ပဲ **၆**
လက်ခုတ်ပဲ **၂၂** **ပုတ်ပုတ်**
တီးတီး

ကျေးလက်ပျော်
ဗာသလုံးချင်းဝတ္ထု

အမောတွေ လျောပြေကျစေဖို့
အသောတွေ နှောခြွေချလို့ ရယ်
လောကရဲ့ ဝန်းကျင်မှာ ။

တောတစ်ခွင်မှာ တော့
အသောအရွှင်တွေကလည်း များ ပါသနဲ့
ဟားစရာ အမှန်မညည်းရအောင်
ဖန်တီးရတာ။

အပိုတွေ မပြောတော့ပါဘူး
ကိုရွှေတောရဲ့ စေတနာ
ဝေဝေဆာ မချို့။

အလွှာဇာတ်မတူပေမယ့်
စာဖတ်သူ ဘဝင်ချမ်းလို့ ရယ်
(ကွယ် ...)

လန်းကြစေဖို့ ။ ။

မြို့မေတ္တာခံယူမယ့်

ကိုရွှေတောသား

(၂၆.၂.၂၀၁၀)

သြ ...

လက်စသတ်တော့ မိန်းမတွေဟာ

ပရံနဝါဆန်ပြန်ကို

သောက်ပြီးတဲ့ အခါ

နို့တွေပန်းထွက်တော့မှာ မို့

ခွေးစိတ်ဝင်ပြီး

ကိုက်တာထင်ပါရဲ့ ။

သူ ... နို့ထွက်တာကလည်း

ငါ့အတွက်တော့ ...

တယ် ... မစားသာပါကလား

အုန်းသီး အူထွက်ပြီဆိုမှ ဖြင့် အဆန်ချောင်သည် က သဘာဝတရား
ဖြစ်ချေ၏။

ထို့အတူ ...

ဘုန်းကြီးများ လူထွက်ပြီဆိုမှ ဖြင့် ရှိရှိသမျှဉာဏ်တို့ သည် လူ့ဘဝနှင့် သဟဇာတမဖြစ်ဘဲ ကြောင်သွားတတ်ကြကြောင်း ကြားနာမှတ်သားခဲ့ရဖူးပါသည်။ ။

ဟိ - သစ္စံ၊ ဤစကား မှန်ကန်လေစွတကား။

ထိုသို့ မှန်ကန်ရာ မှန်ကန်ကြောင်းအတွက် သက်သေသာဓကတစ်ခုက မန်ကျည်းတောဟု အမည်ရှိသည့် ရွာကလေးတစ်ရွာ၌ ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။ ။

ကိုထွားကြီး ဆိုသည် က ဘုန်းကြီးလူထွက်။

ဇာတိရပ်ရွာက မန်ကျည်းတော မဟုတ်။ မန်ကျည်းတောရွာနှင့် လေးရွာခန့်ခြားသည့် မယ်ဇလီတောရွာ ဇာတိဖြစ်ပြီး၊ ထိုရွာရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ရဟန်းဝါနှစ်ဆယ့်ငါးဝါ ရခဲ့၏။ သည် ရွှေသည် မျှဝါအတော် ရပြီးကာမှ ပင် သာသနာရေစက် ပြတ်ချင်လို့ ပဲလားတော့မသိ။ ရဟန်းဘောင်ကို ငြီးငွေ့သည် ဟု ဆိုကာ လူဝတ်လဲ လာခဲ့သည်။ ။ အဲသည် မှာ တင် ‘နဖူးစာရွာလည်သည်’ ဟူ၍ ပဲဆိုဆို၊ ‘ခေါင်းတုံးကြီးမှာ လည်း အသည်းနဲ့ ပါ’ ဟူ၍ ပဲပြောပြော၊ မန်ကျည်းတောရွာ၏ ကာလသမီးခေါင်းဆောင် အပျိုကြီးမလုံးတင်နဲ့ တွေ့ကာ အလှော်ကောင်းသူတို့ ကြောင့် မစွမ်းရင်ကလည်း ရှိ၊ ကန်စွန်းခင်းကလည်း ငြိလျက် ကွဲခနဲ ဇွဲခနဲ ဆိုသလို ပုဆိုးတန်းတင်၊ ထဘီပုံလျက်သား ခွဲကြလေသတည်း။

သည့် နောက်မှာ တော့ ကာလရာသီတစ်ပတ်လည်အပြီးလောက်မှာ ကံကောင်းသည် ပဲလား၊ ကံပေါ်သည် ပဲလား မဆိုသာ။ မလုံးတင်၌ ရတနာရွှေကြုတ် နှုတ်ငုံပြီးသည့် နောက် မိုးတွေတဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသော နေ့တစ်နေ့တွင် သားရတနာကလေးတစ်ဦးကို ဖွားမြင်ခဲ့လေတော့၏။

‘ဟာ ...တို့ ကိုထွားကြီးတော့ ပွတာပဲ’

‘ပွတာမှ ဖအေခါးကုန်း သားစားတုန်းဆိုတဲ့ ကိန်းပဲ ဟီဟီ’

‘ကြိုးစားမှုရဲ့ ရလဒ်တွေပေါ့ကွာ ဟား ...ဟား ...’

မန်ကျည်းတောရွာမှ အဖော်အပေါင်းတွေက
ဂုဏ်ပြုထောပနာပြုကြသည်။ ကိုထွားကြီးမှာ တော့ မအူမလည်။

‘အူဝဲ ...အူဝဲ ...အူဝဲ’

ကလေးကလည်း အမိဝမ်းမှ ကျွတ်လာကတည်းက ငိုသံမစဲတသဲသဲ ဆိုသလိုတည်း။ တစ်အိမ်လုံး ဆွဲလဲသံနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။

‘ဟဲ့ ဒကာမ မလုံးတင်၊ ကလေး ဒီလောက်ငိုနေတာ နို့က လေး ဘာ လေးတိုက်ပါဟ’

နားကွဲလုမတတ် အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေသော ကလေးသံကြောင့် ကို ထွားကြီးက သတိပေးလိုက်သည်။ ။ သည် ခဏ မီးနေခန်းအတွင်းမှ သားသည် မိခင် မလုံးတင်၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ။

‘ကလေးနို့ဆာလို့ ငိုနေတာ ကျုပ်သိတယ် ကိုထွား၊ နို့တိုက်ချင်ပေမယ့် နို့က မထွက်ဘူးတော့ ...မထွက်ဘူး’

‘ဟူး ...ခက်တော့တာပဲ ဒကာမရယ်၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ’

‘ဘာလုပ်ရမှာ လဲတော် အရှေ့ပိုင်းက ဗိန္ဓောဆရာဦးအောင်ကြီးဆီ သွားပြီး နို့ထွက်တဲ့ ဆေးလေးဘာလေး တောင်းပေါ့တော့’

‘ဟာ ...ဟုတ်တယ်ပဲ၊ မှန်တာပဲ ဒကာမရယ်၊ ကဲ ...အချိန်ဆိုင်းမနေ တော့ဘူး၊ ခုပဲ အရှေ့ပိုင်းကို သုတ်ခြေတင်မှ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပင် ညစ်ထပ်ထပ် တဘက်ပိုင်းလေးကို ခေါင်းတွ

င် ပတ်လျက် ရွာအရှေ့ပိုင်းသို့ မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

‘ဟော ...ဆရာဦးအောင်ကြီး လွယ်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ အပြင်ထွက်မလို့ လုပ်နေပါလား၊ ဟူး ...တော်ပါသေးရဲ့ အချိန်မီလေးအုပ်မိနေလို့ ’

ကမန်းကတန်းဆိုသလိုပင် ဗိန္ဓောဆရာဦးအောင်ကြီးထံရောက်သွား သည် ။

‘ဟာ ... ကိုထွားကြီး၊ ဘယ်နှယ် မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ ပါလား၊ ဘာများ အကြောင်းကိစ္စရှိပါလိမ့်’

‘ရှိတာပေါ့ ဒကာကြီးရယ်၊ အဲ ...ဆရာဦးအောင်ကြီးရယ် ကျုပ်မိန်းမ မလုံးတင် ဒီကနေ့ပဲ မီးဖွားတယ်ခင်ဗျ၊ အဲဒါ ကလေးကို နို့တိုက်ဖို့ လုပ် တော့ နို့မထွက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ နို့ထွက်တဲ့ ဆေးကလေးလုပ်ပါဦး ခင်ဗျာ ’

‘အဲဒါမှ ခွဲပဲ၊ ကျုပ်မှာ နို့ထွက်တဲ့ ဆေး ကုန်နေတယ်’

‘သေလိုက်ပါတော့ဗျာ’

ကိုထွားကြီးခင်များ သူ့နဖူးမောက်မောက်ကြီးကို ဖတ်ခနဲရိုက်လိုက်ရ င်း အကြီးအကျယ်မှိုငြင်ကျ သွားခဲ့သည် ။

‘ဒါ ... ဒါဖြင့် ကျုပ်မိန်းမ နို့ထွက်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲဆရာ’

‘မခက်ပါဘူး ကိုထွားကြီးရယ်၊ လွယ်လွယ်ကလေးရယ်ပါ၊ ကျုပ် ခင် ဗျားကို အလွယ်ကူဆုံး ဆေးမြီးတိုတစ်ခု ပြောပြလိုက်မယ်၊ ကျုပ် ပြော သလိုသာလုပ်၊ ခင်ဗျားမိန်းမ နို့အမြန်ဆုံး ထွက်လာလိမ့်မယ်၊ ထွက်တာ မှ ကလေးမပြောနဲ့ ကလေးအဖေစို့တာတောင်မကုန်နိုင်လောက်အော င်ကို ထွက်လာလိမ့်မယ်’

‘လုပ် ...လုပ်စမ်းပါဦး ဆရာရယ်’

‘လွယ်ပါတယ် ကိုထွားကြီးရယ်၊ ‘ပရံနဝါ’ ကို သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ဆန်နဲ့ ရောကျိုပြီး ရလာတဲ့ ဆန်ပြုတ်ကို မလုံးတင်ကို တိုက်လိုက်ချေ’

‘ဆရာက လွယ်တယ်သာပြောနေ၊ ကျုပ် ‘ပရံနဝါ’ဆိုတာကို သိလည်း မသိဘူး၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး ဆရာရဲ့ ၊ အဲဒီ ‘ပရံနဝါ’ဆို တာကို သိလည်း မသိဘူး၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး ဆရာရဲ့ ၊ အဲဒီ ‘ပရံနဝါ’ဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိတာလဲ ဆရာ’

‘အလည်း အပျို ကိုထွားကြီးရယ်၊ ‘ပရံနဝါ’ဆိုတာ ဝေးဝေးလံလံမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခင်ဗျားတို့ ခြံထဲမှာ ကို ရှိတယ်၊ ခုလိုမျိုး မိုးတွင်းကာလမှာ ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ တွယ်ကပ်နေတဲ့ အရောင်စိမ်းစိမ်းမှန်သမျှတွေဟာ ပရံနဝါပဲပေါ့၊ ကဲ သွား ...သွား၊ မြန်မြန်ကလေးရှာပြီး ဆန်ပြုတ်ကျိုတို က်ပေတော့’

‘ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာရယ်၊ ကလေးခေါင်းဆေးတဲ့ နေ့ ကြရင်ကြွလာခဲ့ ပါဦး’

‘စိတ်ချ ...စိတ်ချ၊ ကျုပ်လည်း ပင့်လူနာတွေရှိလို့ ပိတ်စွယ်ရွာဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်’

‘တော်ပါသေးရဲ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာနဲ့ သာမတွေ့ရင် ကျုပ်တော့ အကြီးအကျယ် ရွာလည်တော့မှာ ’

လိုအပ်သော ဆေးနည်းကလေး ရလာခဲ့ပြီမို့ ကိုထွားကြီးလည်း အ လာတုန်းကနှင့် မတူ၊ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာဖြင့် သူ့အိမ်ဟာသို့ ခြေဦးပြန် လှည့်ခဲ့ပါတော့၏။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်လေတော့ မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ကာ ထရံ၌ ထိုးထား

သော ဓားမတစ်ချောင်းကို ဆွဲနှုတ်လျက် ခါးကြားထဲ ထိုးလိုက်သည် ။
ပြီးနောက် ခြံထောင့်သို့ ဆင်းလိုက်၏။ ဆင်းဆို ခြံထောင့်မှ လူတစ်ဖက်
မကသော ကုက္ကိုပင်ကြီး ရှိသည် လေ။

‘ဟော ...ကုက္ကိုရဲ့ ပင်စည်တစ်ခုလုံး အစိမ်းရောင်တွေချည်းပဲ၊ ဟင်း
...ဟင်း ဘယ်ရမလဲ ပရံနဝါရယ်၊ ငါ့မိန်းမ နို့တွေပန်းထွက်ဖို့ ငါ လာပြီ
ဟေ့’

ကုက္ကိုပင်နားရောက်တော့ အစိမ်းရောင်အပင်ကလေးတွေကြားမှာ
မိုးဦးကျ ဦးခေါင်းပိုင်းသာမက တစ်ကိုယ်လုံးစိမ်းနေသော ပုတ်သင်ညို
တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ပုတ်သင်ညိုကလည်း ကိုထွားကြီးကို
တွေ့သွားပုံရ၏။

‘ဟေ့ကောင် ...မင်းက ပရံနဝါဆိုတာလား’

ကိုထွားကြီး၏ အသံကိုကြားတော့ ကိုရွှေပုတ်သင်သည် ဟုတ်ပါပေ
ရဲ့ ၊ မှန်ပါပေရဲ့ ဟူ၍ ဝန်ခံသည့် အလား ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ
ညိတ်ပြလိုက်သည် ။

‘အောင်မယ် ... ပရံနဝါက လူစကားလည်း နားလည်သကိုး၊ ဟုတ်
ပါပြီကွာ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါ့မိန်းမ မလုံးတင် နို့ထွက်ဖို့ အတွက် ကိုင်း လာ
လေရော့’

‘ဒုတ်’

ခါးကြားထဲမှ ဓားမကိုဆွဲနှုတ်လျက် ချိန်သားကိုက်အောင် လှမ်းပစ်
လိုက်ရာ ချက်ကောင်းထိသွား၍ ထင့်၊ ကိုရွှေပုတ်သင်ခမျာ ကုက္ကိုပင်ခြေ
ရင်းဆီသို့ ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာခဲ့သည် ။ သည့် နောက် ပုတ်သင်ညိုအား
ခါးပုံစထဲထည့်လိုက်ပြီး ဆန်ပြုတ်ကျိုရန် မီးဖိုချောင်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့

သည် ။

သည့် နောက် အိုးတစ်လုံးထဲ ဆန်အနည်းငယ်ထည့်ကာ ဆန်ဆေး ၏။ ဆေးပြီးနောက် ရေအတန်အသင့်ထည့်၏။ ပရံနဝါဟု မှတ်ယူထား သော ပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင်လုံးအား ရေဆေးပြီး ဆန်ပြုတ်မည့် အိုး ထဲထည့်ကာ ထင်းမီးဖြင့် ကျိုပါလေတော့သည် ။

သိပ်မကြာလိုက် ...။

သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျိုထားသော ပရံနဝါဆန်ပြုတ်အိုးရပါလေပြီ ။ ရလျှင်ရချင်းပင် ဆန်ပြုတ်အိုးကို လက်နှီးဖြင့်ကိုင်မကာ မလုံးတင် သောက်ဖို့ ရာအတွက် မီးနေခန်းဝသို့ သွားချထားလိုက်သည် ။

‘ကိုထွား ... အဲဒါ ဘာအိုးလဲ’

‘ဘာအိုးရမှာ လဲ ... မင်းနို့ထွက်ရအောင် ဆရာဦးအောင်ကြီးစီစဉ် ပေးလိုက်တဲ့ ပရံနဝါ ဆန်ပြုတ်အိုးပေါ့ကွာ၊ ဆရာကြီးက ခင်ဗျားဒကာမ ကြီး ကို အဲသည် ပရံနဝါဆန်ပြုတ်ကို တိုက်လိုက်၊ ကလေးသာမကဘူး ကလေးအဖေပါ သောက်လို့ မကုန် စို့လို့ မကုန်တဲ့ နို့တွေထွက်လာလိမ့် မယ်တဲ့ ’

သည် စကားကြားရတော့ မလုံးတင်စိတ်ထဲ ယောက်ျားဟာ ဘုန်းကြီးလူထွက်ပေမယ့် သည် လိုဆိုတော့လည်း တော်ရှာသားပဲဟု ကြည်ကြည်နူးနူး မှတ်ချက်ချလိုက်ရင်း ဆန်ပြုတ်သောက်ရန် အိုးကိုဖွင့် လိုက်သည် ။ အငွေ့တွေက တထောင်းထောင်း။

‘ဟင် ...ဆန်ပြုတ်အိုးထဲမှာ ဘာကြီးပါလိမ့်’

ယောက်ချိုဇွန်းနှင့် ခပ်ကြည့်လိုက်တော့ မလုံးတင် မျက်လုံးပြူးသွား သည် ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း ပျို့ချင်အန်ချင်စိတ်ဖြင့် အော်ဂလီဆန်သွားရ

သည် ။

‘ကိုထွား အခန်းဝကို လာခဲ့ပါဦး’

မလုံးတင်၏ အသံကြောင့် ရေခွေးကြမ်းငွဲ့သောက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော ကိုထွားကြီးလည်း အကြမ်းပန်းကန်လုံးကို ပြန်ချလျက် မလုံးတင်တော့ နို့တွေပန်းထွက်တာကို ပြမလို့ နဲ့ တူတယ်ဟု စိတ်ထဲထင်လျက် ...

‘အေး ... လာပြီ၊ လာပြီ ဒကာမရေ’

နာကျင်လှစွာဖြင့် နားရွက်ကိုပွတ်သပ်ပြီး နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရသည် ။ အိမ်ရှေ့ခန်းရောက်တော့ သူ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်သည် ။

‘ဩ ...လက်စသတ်တော့ မိန်းမတွေဟာ ပရံနဝါဆန်ပြုတ်ကို သောက်ပြီးတဲ့ အခါ နို့တွေပန်းထွက်တော့မှာ မို့ ခွေးစိတ်ဝင်ပြီးကိုက်တာ ထင်ပါရဲ့ ၊ သူ့နို့ထွက်တာကလည်း ငါ့အတွက်တော့ တယ်မစားသာပါကလား’

ထိုစဉ်မှာ ပင် ရွာထဲမှ မီးနေသတင်းမေးရန် မိန်းမတစ်သိုက်အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည် ။

‘မလုံးတင် ယောက်ျားလေး မွေးတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ် ဒကာမကြီးရေ၊ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး တုတ်တုတ်ခဲခဲကြီးဗျ၊ ကြီးလာရင် အဆိုတော်ဖြစ်မလား မသိဘူး၊ အသံက အော်လံတောင် အရှုံးပေးလောက်တယ်’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ တော် နားထဲကို စီခနဲပဲ၊ ဒီကောင်မ မလုံးတင်ကလေးကို နို့မတိုက်ဘူး ထင်တယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မီးနေခန်းသို့ ဝင်ရန်ပြင်သည် ။ ဤ၌ ကိုထွားကြီးက သူ့အတွေးနှင့် သူ၊ သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့် သူ လှမ်း၍ သတိပေး လိုက်၏။

‘ဗျို့ ... ဒကာမကြီးတွေ အထဲဝင်ရင် သတိထားပြီး ဝင်ကြနော်၊ မပြောမရှိ ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ’

‘ဘာဖြစ်လို့ တုံး ကိုထွားကြီးရယ်’

‘ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ဒကာမကြီးတို့ ရယ်၊ ကျုပ် ဒကာမ နို့တွေမတရားပန်းထွက်နေတာဗျ၊ ကျုပ်တောင် နားရွက်တစ်ဖက် ကံကောင်းလို့ မပြတ်တာ’

‘ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား’

အမီးအမောက်မတည့်၊ အဆီအငေါ်မတည့်ပဲ လှမ်းအော်သတိပေးသံကြောင့် အူကြောင်ကြောင် ဘုန်းကြီးလူထွက်အား ပိုင်းရယ်လိုက်ကြသည် ။ ဒါကို ကိုထွားကြီး သဘောမပေါက်။ မပေါက်သည့် အပြင် သူ့စကားကို ထပ်မံဖြည့်စွက်လိုက်ပြန်ပါသေး။

‘ဘာလဲ ...ကျုပ်ပြောတာကို မယုံလို့ လား၊ မယုံရင်လည်း ဝင်ကြပေါ့ ၊ ကျုပ် ကျိုတိုက်ထားတဲ့ ပရံနဝါဆန်ပြုတ်က သိပ်စွမ်းတာ’

သည် သို့ ဖြည့်စွက်ပြောဆိုရင်း မလုံးတင် ကိုက်ခဲခြင်းခံရသည့် နားရွက်တစ်ဖက်အား ယောင်ရမ်း၍ ပွတ်သပ်နေမိပြန်ပါသေး။

***